

[Rytter.]

kan gøre det, saa har jeg ikke forstaaet det. Men ganske bortset fra det, synes jeg, det er ganske utilbørligt, da det er Kommunerne, der skal indstille, det er dem, der har Retten til det. Lovgivningsmagten gik af en vis Loyalitetsfølelse og Retfærdighedstrang med til, at Kommunerne kom med, men at ogsaa en Bevægelse skal være repræsenteret, forekommer mig forkert.

Ministeren sagde, at jeg havde fortalt en Historie om seks Stikkere. Hvis jeg har gjort det, beklager jeg det, for det var skam ikke min Mening, at det skulde være en Historie, og det tror jeg heller ikke, jeg sagde. Jeg sagde vist følgende: Jeg tror, det smertes den højtærede Justitsminister lige saa meget som mig, at man i den sidste Maanedes Tid har læst i Pressen om seks Tilfælde, hvor Folk var blevet dræbt og blev betragtet som Stikkere, men hvor det senere har vist sig, at de ikke var det. Derfor sagde jeg: Det er nødvendigt, højtærede Hr. Justitsminister, at der sker en Undersøgelse her, ikke for at faa nogle straffet, for Guds Skyld ikke, vi har Straf nok, men for at de efterlevende ikke skal kunne sige: Vor Fader eller vor Bedstefader fik uden Grund Skyld for at være Stikker. Vi har allerede haft seks Tilfælde, som er kommet frem mere tilfældigt, og der kan være andre. Jeg synes, det er et Retfærdighedskrav, at der sker noget, og Justitsministeren finder nok en Maade at gøre det paa. Det er ikke Meningen, at nogle skal stilles i Gabestoken, absolut ikke, jeg ønsker blot, at de efterladte skal have Sandheden at vide. Jeg tror, at ogsaa paa dette Omraade er Hemmelighedskræmmeri af det onde.

Jeg mener ogsaa, det er forkert, naar man fra Frihedsbevægelsens Side har givet en Mand, der har siddet indespærret i 2—3 Maaneder, og som efter at være kommet ud, henvendte sig til Frihedsraadet for at faa at vide, hvorfor han havde været sat ind, det Svar, raat og brutalt: De Oplysninger kan De ikke faa. Manden gaar til Justitsministeren for at faa hans Vejledning med Hensyn til, hvorledes han skal faa at vide, hvorfor han har siddet inde, men nej, foreløbig er der ikke kommet Svar. Jeg haaber, at Justitsministeren ogsaa her vil sige: Kortene paa Bordet! Modstandsbevægelsen har sat Manden fast, Modstandsbevægelsen maa staa ved det. Manden har Krav paa een Ting, nemlig at man giver ham Oplysning om

det, der er sket. Hvis man ikke gør det, bliver Situationen den, at den danske Befolkning mere og mere taber Tilliden til de danske Domstole.

Ministeren var lige inde paa at nævne de 300. Det Tal interesserer mig saa forfærdelig lidt, og jeg tror ogsaa, at jeg dvælede meget lidt ved det. Det interesserer mig forfærdelig lidt, efter at jeg nu har set, at der gøres Brug af de 300 paa dobbelt Maade. Dengang man diskuterede, hvor mange der var uforskyldt arresteret, kom man med dette Tal 300 og sagde: „Herregud, 300, er det noget at tale om!“ Nu kan man ikke saa godt sige det, for det har vist sig, at det er 67—70 pCt. Her drejer det sig om noget andet, nemlig om dem, der skal have Erstatning, og nu siger man, at de 300 skal man ikke regne med, det kan godt være, det bliver mange flere. Man bruger dette Tal snart i den ene Retning og snart i den anden Retning, det interesserer mig derfor ikke.

Jeg var inde paa, om den højtærede Justitsminister ikke vilde forklare mig Grundlaget for den Plan, som Frihedsbevægelsen har udarbejdet. Det staar for mig som en Gaade, at man kan udarbejde en Plan som den, man nu hævder der var udarbejdet, hvor man skulde internere op til 30 000 Mennesker. Der blev i den første Uge taget ca. 7 000 i København og 14 000 ude omkring. Hvordan kunde man lave saadan en Plan med Invasion for Øje? Hvem skulde tage disse Mennesker? Vore Frihedskæmpere var jo optaget af at slaas med Tyskerne. Og hvor skulde man anbringe dem, og hvem skulde passe paa dem i et Land, som Tyskerne beherskede? De skulde jo skjules for Tyskerne, for ellers vilde Tyskerne frigive dem. Det staar for mig som en Gaade, at der overhovedet kan være udarbejdet en Plan paa det nævnte Grundlag. Fra Frihedsbevægelsens Side er det imidlertid ført kraftigt i Marken: Husk paa, vi udarbejdede en Plan, men den kunde vi ikke følge. Den Plan var udarbejdet med Invasionen for Øje. Ministeren siger: Tag f. Eks. Belgien, der arresterede man langt flere. Det er ligesom en Mand, der taler i Øst, og en anden, der svarer i Vest. Jeg har ikke i denne Forbindelse nævnt Antallet, jeg har kun rent principielt sagt: Hvordan kan det gaa til? Og i Belgien sagde man, som alle Officerer vilde sige: Saa længe Fjenden er i Landet, har vi nok at gøre med Fjenden, og vi kan heller ikke gøre noget, for vi kan ikke arrestere